

A tanítványok versengenek; Jézus tanít: aki... **Népi mondás: az üres kalász ágaskodik, a teli kalász meghajol.** Egy legény el akart szegődni kaszásnak, de az ő vidékén már nem kapott munkát, elindult északra, gondolta, a hegyek között későbben kezdik a kaszálást, talán még jókor érkeznek. Vándorolt, ment, meredek sziklákra kapaszkodott, rohanó vizeken gázolt keresztül. Alkonytájt sűrű köd támadt, havazni kezdett.

A legény elvétette az utat. Behúzódott hát egy barlangba, ott várja meg a reggelt. Tüzet rakott, elővette kenyeres tarisznyáját, és nekilátott a falatozásnak. Egyszer csak mintha szűkölést hallott volna, és csakugyan, ahogy kinéz, hát egy sovány, vörös kutya áll a barlang szája előtt. El nem tudta gondolni, honnan került oda a kutya, mikor se tanyának, se pásztorszállásnak, se semmilyen emberi hajléknak nyomát se látta a környéken, de azért behívta a szegény állatot, hogy ne fagyoskodjon odakinn, pár falatot vetett neki. Aztán feje alá tette tarisznyáját, elnyújtózott a földön, és elaludt.

Álmában egy tündéresszony jelent meg előtte, és egy kaszát adott neki ezekkel a szavakkal: „Úgy vigyázz rá, hogy másnak a kezébe ne kerüljön, és fenőkö ne érje a pengéjét!” Mikor felébredt, csakugyan ott találta a rozsdás kaszát a tarisznyája alatt. „Sokra aligha megyek velem, gondolta, kivált ha fenni se szabad, de mivel ilyen különös módon jutottam hozzá, most már magammal viszem.” Sütött a nap, könnyen eligazodott, és nemsokára emberlakta vidékre ért.

Munkát azonban itt se kapott; javában kaszáltak már mindenütt. Csak az erdőszéli nagy réten állt még érintetlenül a kövér fű. A legény megtudta, hogy az a rét egy gazdag özvegyasszonyé, aki többnyire maga dolgozik a rétvén, és bár későbben kezd, mint más, hamarabb elkészül. Éppen ezért nem szívesen szegődnek el hozzá az emberek – kicsit félnek tőle.

– No de ha nincs más választásod, próbáld szerencséd nála – tanácsolták neki.

És hát csakugyan nem volt más választása. Az asszony felfogadta, azt mondta, egy hétig nála maradhat, de fizetést nem kap, csak ha annyi fűvet lekaszál, hogy ő, mármint a gazdasszonya, szombat estéig nem tudja összegereblyélni. A legény szorgalmasan dolgozott öt napig. Kaszája csuda jó szerszám volt, fenés nélkül is olyan könnyen vágta a fűvet, hogy többre ment, mint otthon harmadmagával. De péntek este mégis nyugtalanság fogta el. Hátha az asszonya gereblyéje se közönséges szerszám, és még többet tud, mint az ő kaszája?

Éjjel, álmában újra megjelent neki a tündér, és azt mondta, kora reggel menjen majd a kovácműhelybe, szedje össze, ahány kaszát ott talál, és vigye ki a rétre. A legény úgy is tett. Mikor látta, hogy gazdasszonya öt gereblyét hoz, és négyet csak úgy letesz a rendek közé, jó messzire egymástól – figyelte, mi lesz. Hát az lett, hogy amíg az asszony gereblyélt, a másik négy gereblye is dolgozott, a maga erejéből.

A legény lerakta a kaszákat a fűbe, jó messzire egymástól, és míg ő a magáét suhogtatta, azok is szorgalmasan dolgoztak. Így aztán mégse fogott ki rajta a boszorkány – hiába gereblyélt ötször-tízszer annyit, mint más, a levágott fű több volt, hogysen győzte volna. A legény ott maradt nála, jó dolga volt, most már szép fizetést kapott, házat épített magának, megházasodott, és ma is boldogan él, ha meg nem halt.

A gyermek egyszerűsége, őszintesége, bizalma, nyitottsága és szeretete mindannyiunk példaképe lehet. Ezzel a gyermeki lelkülettel kell élnünk, ha nagyok akarunk lenni Isten országában. A nyolc boldogságban így szerepel: „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa”. Boldogok, akik tudatára ébrednek kicsinységüknek, és ráébrednek Isten végtelen nagyságára és szeretetére.